

מכתבים

(המשך מעמוד 3)

בדם ובזמים — שולם בעבר, משולם כעת, וישולם בעתיד למען רגלי-ישראל. עם ישראל שולם עבור הנפת רגל ישראל מול חופי מצריים, בהפגנת הנוכחות של אחי אילת, שטובעה. מחיר כבר משלמים כעת למען רגלי-ישראל בלבנון, ומי יודע איזה מחיר נשלם בעתיד למען רגל ישראל בסוריה, כירדן, בעיראק ועוד. למען רגל ישראל בסוריה לא אשקוטה, כירדן לא אחשה... אכן רגל רגל תרוף.

שבתאי לוי, רמת-גן

מישפטו של מאיר וילנר

האם אפשרי שתתפרסם בעיתונות העברית ידיעה בזה הלשון: בתל-אביב נסתיים מישפטו של מאיר וילנר.

מישפטו של ביגון

כאן לאן חזבי כתבנו במספרה

בציר ולא יאמינו נפתים משפטו של יוסף ביגון. ביגון נאשם בביצוע פשעים נגד המדינה. הוא נאשם שבאופן שיטתי חי לחיך לארץ חומר הסתר וזאת על-פי הוראות של מרכזי-החירה אנטי-ישראליים וזים. וילנר ניצל את קשריו עם מרכיבים אלה בארצות קומוניסטיות מסוימות, כדי לבצע פעילות פלילית, והחברתי בישראל. הוא התפרנס מכספים שקיבל ממרכזי החתרנות חזבי. כתשלום עבור חומרי-ההסתה שחיבר העביר... תחת המישטר בישראל, חיבר והפיץ מ' וילנר בשיתוף, במשך 30 שנה, חומר אנטי-ממלכתי, המסית לשנאת-ישראל, וזאת תוך סילוף מדיניות הפנים והחוק של מדינת-ישראל. הוא קרא להתערבות וזה כעניינים הפנימיים של ישראל ולמאבק נגד המישטר הישראלי.

בית הדין מצא את וילנר אשם, ובלוקחו בחשבון את חומרת הפשעים שביצע, את אופיו של הנאשם ואת העובדה שהוא נדון כבר פעמיים בעבר על עבירות פליליות מאותו הסוג — הטיל עליו עונש-מאסר של שבע שנים.

דימוני, מוגום, לא-יאמן? ידיעות מסוג זה עשויות להתחיל להתפרסם בעיתונות הישראלי, אם תלך ישראל בעיקבות בריית-המועצות ותחוקק חוק נגד הסתה אנטי-ישראלית, במתכונת החוק נגד הסתה אנטי-סובייטית, שעל-פיו נשפט יוסף ביגון.

אדם קלר, תל-אביב

● הקורא צירף קטע מביטאון ר"ח' אז הדרך, שבו מדווח לאון זהבי, כתב השבועון במוסקוה, על מישפטו של יוסף ביגון (ראה גלומה בעמוד זה).

מאורע היסטורי

או מעשה ראוותני?

לפני יותר מעשרים שנה (בדיוק כ-20 במאי 1963) כתב אורי אבנרי מאמר בדרושבעון אתגר (שאיננו קיים עוד) בשם "המעשה השמי".

באותו זמן הופיע סיפרו של העיתונאי האמריקאי ג'ואל פראנק על פרשת לורד פויז, וכחודש-מנחם זו ניתח אבנרי את השתלשלות הפרשה ואת הסיבות, לדעתו, לכך שלא הפכה ל"פעולה השמית הראשונה".

אתגר, צריך להזכיר, היה ביטאון של גוף רעיוני מצומצם שנקרא "הפעולה השמית", ושעם מייסדיו נימנה נתן יליד-מור, לשעבר ממפקדי לח"י.

בדברי הסיכום שלו באתו מאמר כתב אבנרי: "פרשת גבורה יחידה במינה, מאורע היסטורי בתולדות האומה העברית, התחלה של דרך חדשה שלא נסללה הלאה".

אחרי עשרים שנה (כ-27 בספטמבר 1983), הפכה הכותרת "המעשה השמי" לרצף לורד פויז, ושינוי המילים מסמל גם את שינוי הדיעות, הבימה השתנתה, עתה היא העולם הזה, אבל על הכתוב חתום אותו אורי אבנרי.

בגוף המאמר, העוסק בראש-הממשלה החדש יצחק שמיר, הפך "המאורע ההיסטורי" ל-"המעשה האוותני ביותר". "הפעולה השמית הראשונה בתולדות הפרוזה" (1963) הפכה למעשה "חסר תוכן פוליטי". שרשרת מסרה הפוכה מזו שהתכתבו אליה" (1983).

מותו לאדם לשנות את דיעותי אחרי תקופה כה ארוכה, במאמר אפשר לגלות סיבה אחת לשינוי הדימוי הגילוי ש-מיון הפך תומך נלהב ברעיון הקמתה של מדינה ליהודים.

"הגילוי" (לא במיקרה במרכאות) מבוסס כנראה, על מאמר של פרופסור ברוניד וסרשטיין, שפורסם בריבעון להיסטוריה זמנים וז'ליין חורף '82: המעניין בכך יכול לקרוא את המאמר ה"ל ואת הגובת החתום מטה בגליון קיץ '82. לענייננו, די לציין שמדובר, תוך יבטיסגרה חכמתו בוועידה של הקבינט הבריטי לעניין ארץ-ישראל, בתוכנית החלוקה, תומך נלהב הוא לא היה.

אפילו וסרשטיין המסגיר על מיון מודה, לאור חלקו המכריע של האיש בפרשת סטרומבו שירדה למצולות-הים ולאנו דיעותיו הנחרצות בדבר הגבלת העלייה היהודית, ש"קשה לטעון על מיון שהיה — כפי שצ'צ'צ'י יזאר אותו נצויה-הנבחרת אחרי שנתו — אחד הידידים הטובים ביותר של היהודים הצבאיים ביותר לעניינם, הוא לא היה תומך נלהב כציונות, כדוגמת צ'צ'צ'י.

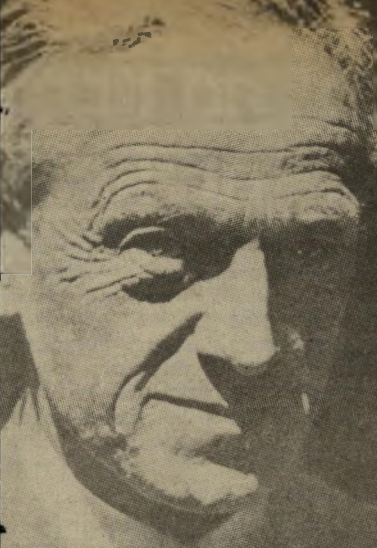
את תמיכתו ברעיון החלוקה אפשר להסביר בכך, שהגיע למסקנה שזה הפיתרון הטוב ביותר מבחינת האינטרס הבריטי, שהיה להיחלץ מהכפר הארץ-ישראלי, הוא לא ראי כמדינה יהודית התגשמות חוק דתי או פיצוי לסיכום של פליטים חסרי-בית, ככרטיס אחרים.

כל זה, אג' מניח, ידוע גם לעורך העולם הזה המסקנה המתבקשת היא שברוך לשידורט ריוקו שלילי ככל האפשר של ראש-הממשלה, היה צורך להשהי' במקצת את "המעשה השמי", ולהפכו ל"מעשה ראוותני ביותר". זה אינו נחמד ואינו הוגן.

הברו של אבנרי לרעיון השמי, נתן יליד-מור המנחה, פירסם ומדמה לפני מותו מאמר על פרשת מויק, בשם "מהאבק לא היה לשווא". במאמר מצא קשר בין העובדה שמצריים, המדינה שתמכה בהפגנת-דחוב כאנשי לח"י, היא גם המדינה הראשונה שחתמה על חוזה-שלום עם ישראל, הוא בוודאי לא היה מסכים עם הערכתו של אבנרי, שהמעשה היה "חסר תוכן פוליטי", ועל המאבק בשמיד אפשר רק לומר: אבני למאבק — כל מאבק — אם כדי לשכנע נו, צריך אדם לשנות את דיעותיו על פרשה שפעם ראה בה "מאורע היסטורי בתולדות האומה העברית".

שמעון חכים, רמת-השרון

● **הכתב הוא אחיו של אליהו חכים, אחד משני אנשי לח"י שהרגו בקאחיר, ב-6 בנובמבר 1944, את השר הבריטי לורד מוין, ועלו לגרום בראשית 1945.**

אדוארד זלמר (לורד מוין) גינס
המאבק לא היה לשווא...

לרצה לורד אחרי עשרים שנה (כ-27 בספטמבר 1983), הפכה הכותרת "המעשה השמי" לרצף לורד פויז, ושינוי המילים מסמל גם את שינוי הדיעות, הבימה השתנתה, עתה היא העולם הזה, אבל על הכתוב חתום אותו אורי אבנרי.

בגוף המאמר, העוסק בראש-הממשלה החדש יצחק שמיר, הפך "המאורע ההיסטורי" ל-"המעשה האוותני ביותר". "הפעולה השמית הראשונה בתולדות הפרוזה" (1963) הפכה למעשה "חסר תוכן פוליטי". שרשרת מסרה הפוכה מזו שהתכתבו אליה" (1983).

מותו לאדם לשנות את דיעותי אחרי תקופה כה ארוכה, במאמר אפשר לגלות סיבה אחת לשינוי הדימוי הגילוי ש-מיון הפך תומך נלהב ברעיון הקמתה של מדינה ליהודים.

"הגילוי" (לא במיקרה במרכאות) מבוסס כנראה, על מאמר של פרופסור ברוניד וסרשטיין, שפורסם בריבעון להיסטוריה זמנים וז'ליין חורף '82: המעניין בכך יכול לקרוא את המאמר ה"ל ואת הגובת החתום מטה בגליון קיץ '82. לענייננו, די לציין שמדובר, תוך יבטיסגרה חכמתו בוועידה של הקבינט הבריטי לעניין ארץ-ישראל, בתוכנית החלוקה, תומך נלהב הוא לא היה.

אפילו וסרשטיין המסגיר על מיון מודה, לאור חלקו המכריע של האיש בפרשת סטרומבו שירדה למצולות-הים ולאנו דיעותיו הנחרצות בדבר הגבלת העלייה היהודית, ש"קשה לטעון על מיון שהיה — כפי שצ'צ'צ'י יזאר אותו נצויה-הנבחרת אחרי שנתו — אחד הידידים הטובים ביותר של היהודים הצבאיים ביותר לעניינם, הוא לא היה תומך נלהב כציונות, כדוגמת צ'צ'צ'י.

את תמיכתו ברעיון החלוקה אפשר להסביר בכך, שהגיע למסקנה שזה הפיתרון הטוב ביותר מבחינת האינטרס הבריטי, שהיה להיחלץ מהכפר הארץ-ישראלי, הוא לא ראי כמדינה יהודית התגשמות חוק דתי או פיצוי לסיכום של פליטים חסרי-בית, ככרטיס אחרים.

כל זה, אג' מניח, ידוע גם לעורך העולם הזה המסקנה המתבקשת היא שברוך לשידורט ריוקו שלילי ככל האפשר של ראש-הממשלה, היה צורך להשהי' במקצת את "המעשה השמי", ולהפכו ל"מעשה ראוותני ביותר". זה אינו נחמד ואינו הוגן.

הברו של אבנרי לרעיון השמי, נתן יליד-מור המנחה, פירסם ומדמה לפני מותו מאמר על פרשת מויק, בשם "מהאבק לא היה לשווא". במאמר מצא קשר בין העובדה שמצריים, המדינה שתמכה בהפגנת-דחוב כאנשי לח"י, היא גם המדינה הראשונה שחתמה על חוזה-שלום עם ישראל, הוא בוודאי לא היה מסכים עם הערכתו של אבנרי, שהמעשה היה "חסר תוכן פוליטי", ועל המאבק בשמיד אפשר רק לומר: אבני למאבק — כל מאבק — אם כדי לשכנע נו, צריך אדם לשנות את דיעותיו על פרשה שפעם ראה בה "מאורע היסטורי בתולדות האומה העברית".

שמעון חכים, רמת-השרון

● **הכתב הוא אחיו של אליהו חכים, אחד משני אנשי לח"י שהרגו בקאחיר, ב-6 בנובמבר 1944, את השר הבריטי לורד מוין, ועלו לגרום בראשית 1945.**

שלישית, עבודות הפיתוח במשק-המים יבוצעו גם להבא בהתאם להסכם ולהחלטות הקיימות בעניין זה מכבר.

צמח ישי, נציב המים, תל-אביב

שם האב תחילה

כיצד מקצרים שמות-מישפחה ספרדיים?

גנראל אלברטו גונזאלס-קמפוס הוא אלברטו גונזאלס ק, ולא כפי שכתבתם (גנראל קמפוס). שם-המישפחה הראשון הוא שם מישפחה האב, השני — שם האם. תמיד יש לכתוב את שני השם, אך אפשר לקצר את שם האם (השם השני). הוא הדין בסופר גבריאל גאריסה-מרקס. לעולם אין לכתוב "גבריאל מרקס". מי שרוצה לקצר, יכול לכתוב: גבריאל גאריסה מ'.

יורם כהנא, ניו-יורק

לידיעת הקוראים

מיכתבי קוראים מתפרסמים בקצורים המתחייבים מתוכנם ומשיקולי מקום. עדיפות ניתנת למיכתבים קצרים, מודפסים במכונת-כתיבה, שצורפה אליהם תמונת הכותב. מיכתבים בעילום-שם לא יפורסמו. אין המערכת מחזירה את המיכתבים שנתקבלו בה.

קריקטורה של זאב ב.הארץ' זה לא כסף

ישראל שהסתפחו למונטרוס ולטופמארוס. **צבי סלדמן, חולון**

על מי מנוחות

בעיקבות מירסומים בעיתונות, כאילו קיימת מתיחות בין נציבות